

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa B. N. i J. N.
przeciwko T. S.A. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 2 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powodów solidarnie na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje adw. M. S. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych), powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 września 2015r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powodów od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 51 000 zł z ustawowymi

odsetkami tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że nie było podstaw do zasądzenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości ponieważ zgodnie z art. 224 k.c. wynagrodzenie takie przysługuje tylko wtedy, gdy korzystający nie posiada tytułu prawnego do korzystania z cudzej nieruchomości, natomiast strona pozwana przedstawiła taki tytuł prawny w postaci decyzji administracyjnej wydanej na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości. Sąd stwierdził, że nie było także podstaw do zasądzenia odszkodowania, o którym mowa w powyższej decyzji ani odszkodowania na podstawie art. 415 k.c., bowiem powodowie w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji żądali zasądzenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości a nie odszkodowania, czym Sądy były związane.

W skardze kasacyjnej powodowie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazali przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Stwierdzili, że skarga jest uzasadniona bowiem w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza jak i kontrolna tego sądu, których założenia i istota zostały wyjaśnione w uchwałach składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - mających moc zasad prawnych - tj. uchwały z dnia 23 marca 1999 r. III CZP 59/98 i z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać w wyodrębnionym wywodzie prawnym, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście

wadliwe (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Skarżący nie wykazali powyższych okoliczności, bowiem nie przedstawili żadnego wyводу prawnego ani argumentów uzasadniających ich twierdzenie o niezrealizowaniu przez Sąd drugiej instancji funkcji rozpoznawczej i kontrolnej tego Sądu.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, na podstawie § 2 ust. 3, § 6 pkt 5, § 13 ust. 4 pkt 2, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461, ze zm.).

aj

r.g.